

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤΟΛΜΕ'Υ

Η ΑΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΟΡΤΑΝΣΙΑΣ

ΕΒΑΙΑ όλες η γυναίκες είνε φιλάρσκες, ζοδεύουν πολλά για τις τουαλέτες και για τόν καλλωπισμό τους και κάθονται ώρες δολοκλήρες μπροστά στον καθρέφτη τους. Η 'Ορτανσία Κουσέτ όμως ξεπερνούσε, μά την αλήθεια, όλες τις φιλενάδες της στη μανία της για τόν ντύσιμο και τόν λούσο. Άγώραζε τις μεταξένες κάλτσες και τά γάντια με τή δωδεκάδα, άν ρωτάτε και για ποδρες, μυρωδιές, ρούκ και κραγιόν, ούτε ή ίδια δέν ήξερε πόσα είχε. Κάθε τουαλέττα της συνοδεύονταν πάντα και από παπούτσια, καπέλλο, σάκκα και ομπρέλλα άσορτί. 'Ο κ. Κουσέτ, ό ξακουστός δικηγόρος, είχε σασίσει πεία μ' αυτές τις σπατάλες τής γυναίκας του. 'Όσα κ' άν κέρδιζε, δέν ήτανε ποτέ δυνατό να έπαρκέσουν στά τόσα της έξοδα. Άναγκάστηκε να χρεωθεί, σ' αυτός που ποτέ ως τότε δέν είχε ζητήσει τήν παραμικρότερη έκδούλευση από κανέναν. Καί όμως, τήν άγαπούσε τρέλλα ό δυστυχισμένος! Έκείνη πάλι τώ ήξερε και όπως ξέρουμε όλοι, άλλοιμονο στόν άντρα, όταν θα καταλάβη ή γυναίκα του τήν άπόλυτη οπαδούλα του σ' αυτήν.

Τά υπέφερε όλα ό δυστυχισμένος κ' έτρεχε να τής φέρνη λεφτά, λεφτά για πέταμα, λεφτά για κουρέλια και ήλιθια—κατά τή γνώμη του θέβαια—μπουκαλάκια, λεφτά για μύριες χαριτωμένες άνοησιες, για τά χίλια αυτά τίποτα, που άποτελούν τόν παράδεισο τών γυναικών.

Η κ. Κουσέτ όμως, τώρα τελευταία είχε κατακτήσει κυριολεκτικά έξωφρενική: για να πάη να ιδη μιά φιλενάδα της, που είχε θγάλε τή χρυσή, φέρεσε πράσινη τουαλέττα, για να ταϊριάζη με τώ κίτρινο πρόσωπο τής άρρωστης.

Ό άντρας της όμως τής τά συχωρούσε όλα, γιατί, αλήθεια, ήτανε πολύ ώμορφη, άξιολάτρευτη: δολοκλήρη και γλυκεία, με σπάνια μεγάλα γαλανά, έκφραστικώτατα μάτια, κάτασπρη και τριανταφολλιένα, σοστή κοκλίτσα.

Ένα θράδυ, ό κ. Κουσέτ, καθώς διάβαζε τήν έφημερίδα του, τής ελπε συγχιμημένος, δείγνόντας τής ένα άγγελτήριο κηδείας:

—Πάει ό καυμένος ό Ριντού, πέθανε...

Η 'Ορτανσία παράττος άμέσως τώ μυθιτόρημα πού διάβαζε: «Τό Κόκκινο και τώ Μαύρο» τής Στάνταλ—ήσαν θλέπετε τ' άγαπημένα της χρώματα—και φώναξε κ' αυτή:

—Τί μου λές; 'Ο Ριντού, ό πρόεδρος τής Βουλής; 'Ο θεβερός τής Έμμας;

—Ναί, ναί! 'Ο δυστυχισμένος... πέθανε από συγκοπή, ξαφνικά, εκεί πού καθότανε.

—Τήν καυμένη τήν Έμμα, πόσο τήν λυπούμαι!

—Βέβαια, είνε πολύ φίλη σου...

—Πόσο τή λυπούμαι τή δυστυχισμένη, εξακολούθησε ή 'Ορτανσία, είνε μελαγχρονή όσο λίγες μέσα στό Παρίσι και τώρα με τά μαύρα θά είνε μιά άδηία ή καυμένη!...

—Α!... Έκανε ό κ.

Κουσέτ. Γι' αυτό τήν λυπάσαι τόσο πολύ; Είνε θέβαισ κ' αυτό μιά άποψις τού πένθους... πολυ γυναικεία όμως... Η αλήθεια είνε, πρόσθεσε αγεδόν άμέσως καμαρώνοντας τίς ροδδύλευες δροσάι, σάρκες τής γυναικόλας του, πώς άν ήτανε άσπρη και ξαυθή σαν και σένα, θά τής πήγαινε τρέλλα τώ πένθος. Έσύ θά ήσουν άξιολάτρευτη, δηλαδή άκόμη περισσότερο άξιολάτρευτη, με κατάμαυρα κρέπια.

Κι' ό άνόητος γελούσε ετυχισημένα με τήν άπρονοησία πού διέπραξε.

Τά λόγια του εκείνα ήσαν δλέθρια.

Άπό κείνη τή στιγμή, θέβαισ για τήν καινούργια λάμψη τής λευκής και λαχταριστής άμορφιάς τής κάτ' άπ' τά δλωμαυρα κρέπια, ή φιλάρσκη 'Ορτανσία δέν έβρισκε στιγμή ήσυχία, τήν ει-

χε κυριεύσει ή έπιμονη ιδέα: να φορέση μαύρα κρέπια. Για να μαυρυντθή όμως μιά γυναίκα πρέπει να χάση κάποιον άπ' τήν οικογένεια της. Κ' ή 'Ορτανσία δέν είχε δικούς της συγγενείς. 'Ο μόνος της συγγενής ήταν ό άνδρας της. Για να φορέση λοιπόν μαύρα, έπρεπε να χηρέψη.

Μιά θραδυά κτύπαε τόν άντρα της με άλλοιωτικό ύφος.

—Έσαι καλά, γερός; τόν ρώτησε.

—'Ω! ναί, θηριο μοναχό. 'Ο γιατρός μου είνε πώς θά ζήσω τουλάχιστον έκαστό χρόνια!

—Α! Έτσι;... ψιθύρισε ή 'Ορτανσία άπογοητευμένη.

Κι' έγινε άησυχη, ευερέθιστη και νευρική. Έξακολουθούσε να φορη πάντα άνοιχτόχρωμα φορέματα και μονάχα ό γαρσκήτρας της όλο και σκοτεινιάζε κάθε μέρα.

Ό άντρας τώ πρόσζεε και λυπήθηκε για τήν άούτη κουβέντα πού τώ έξέφυγε.

—Άγαπούλα μου, τής είνε μιά μέρα, τώ ξαυθό έγινε πολυ νταβαντέ στους κύκλους μας, πολυ κοινό, όλες ή μοδιστρούλες θέαμονε τά μαλλιά τους ξαυθα. Θαρρώ, πώς έσύ με τά δροσρό σου κάτασπρο δερμα, θα ήσουν άριστούργημα άν γινόσουν μελαχρονή και θά μου άρσεσε άκόμη περισσότερο.

Η 'Ορτανσία πήδασε άπ' τή γαρά τής.

—Έχεις δικη, άγάπη μου, έτσι είνε. 'Όλες τώρα με όξυζενέ γινηκάνε ξαυθές και χρυσομαλλούσες, δέν πρέπει να μείνω έγω ξαυθή. Κι' έπειτα, όταν θάγω κατάμαυρα μαλλιά, θά μπορέσω να δοκιμάσω ένα σαυρό χρώματα στα φορέματά μου, πού ούτε ιδέα έχω ή καυμένη ως τώρα. Μπαράσο σου, πώς τόπαθε, μπουλούκο μου, κ' είνεσ και σύ κάτι σαστό και έξυπνο στη ζωή σου; Θά παραγγείλω άπόψε κιάλας μιά τουαλέττα κόκκινη, θουινιά, κ' αύριο θά θάωμ τά μαλλιά μου μαύρα.

—Πολύ ώραία, είνε κ' ή άντρας της. Αύριο θάξής όλο τόν καιρό γι' αυτή τή δουλειά, μιά και θά πάω έγω άπ' τά χαράματα κυνηγι.

Τήν άλλη μέρα, πρωί-πρωί ό κύριος ξεκίνησε για τώ κυνηγι και, κατά τις δέκα, ή κυρία τράβηξε χαρούμενη για τόν κουρέα τής.

—Θά μου τά κάνης, τώ είνε, τά μαλλιά μου, πολυ μαύρα, σαν τώ φερό τού κοράκου, και να βαστάξουν πολυ, γιατί δέν εύκαιρό νάρχουμε κάθε τόσο.

Έτσι κατά τις δώδεκα ή 'Ορτανσία γύρισε σπίτι της με τά πιά μαύρα μαλλιά πού μπορούσε νάχη μιά γινησία σπανιότα και σ' όλο τώ δρόμο συλλογιζόταε χαρούμενη πόσο θά τής πήγαινε ή θουινία τουαλέττα της.

Δέν πρόστασε όμως καλά-καλά να θγάλη τώ καπέλλο της κ' άκουσε φωνές και φασαρία στήν είσοδο. Έτρεξε και θρέθηκε μπροστά στο τραγικότατο θεαμα πού μπορούσε να ιδη στη ζωή της: ό άντρας της είχε κυλήσει σ' έναν γκρεμένο, χτύπησε άσχημα στο κεφάλι και τώρα οι ύπνρέτες τόν έφερναν σκατωμένο σκατωτό στα χέρια τους.

—Αχ! δυστυχισμένη μου κυρία! ξερόνιζε κλαίγοντας ή καμαριέρα, πού τής ήταν άφωσιωμένη άπο τώ πατρικό της σπίτι. Δυστυχισμένη μου κυρία! Συμφορά πού μάς θρήκε...

Και καθώς σκούπιζε τά κατακόκκινα μάτια της ή πιστή ύπνρέτρια, άκουσε τήν κυρία της, να κτύπαε τήν πένθιμη συνοδεία και να ψιθυρίζη με λύσσα, με άληθινό θυμό:

—Α! δέν τώ περίμενα αυτό τώ κακό! Δέν τώ περίμενα! Να χηρέωμ! Να χηρέωμ! Να χηρέωμ σήμερα! Σήμερα πού έγινε μελαχρονή και δέν θά μου πηγαίνουν πεία δίδωλο τά μαύρα!... Σήμερα θρήκε δέν σκοταθή κ' αυτός ό χριστιανός! Δέν μπορούσε να τσακιστή χθές, πού ήμουν άκόμα ξαυθιά και θά μου πηγαίναν τά μαύρα τρέλλα!...

Οι ύπνρέτες τόν έφερναν σκατωμένο, στα χέρια...